

Extrémní střed - proti všem, ale s pochopením pro každého

- CZ24 News | 1. října 2022

Politika se neúprosně radikalizuje. Díky Conquestovu pravidlu se jakýkoli nominální ‚střed‘ a nezakotvená ‚pravice‘ posouvají ke stále radikálnější levicové a progresivní politice – a zbývající principiální pravice reaguje vymezováním do ‚alt-pravicovějšího‘ extrému. Společnost se štěpí na dva černobíle vymezené a nenávidějící se tábory. Ale existují kacíři kompromisu, nesouhlasící s a nenávidění oběma extrémny.

Tito kacíři se vyznačují zejména dominantním pocitem, že se už ale *úplně všichni* zbláznili – ne jedna strana, ale obě. Mainstream i většinová Alternativa úplně stejně.

Kupříkladu když jedna strana tvrdí, že proti Rusku se nejlépe bojuje takovými sankcemi, které jsou pro náš průmysl, ekonomiku i životní úroveň likvidační... A druhá strana píše, že doufá že bude těžká zima, aby nám došly zásoby plynu a naše země byla ztrestána za odpor vůči Rusku ekonomickým krachem a kolapsem. Potažmo když se jedna strana těší na hypotetické zhroucení Ruska, jako by to na takovém scénáři bylo cokoli pozitivního... A druhá strana se těší na hypotetický jaderný úder Ruska na Ukrajinu či Západ.

Nebo když jedna strana tvrdí, že kvůli viru, který podle WHO ohrožuje závažně jen lidi nad 50 let, je nutné paralyzovat celou ekonomiku, všechny zavřít do domácího vězení, mlátit lidi za nenošení hadru na volném prostranství a vyhodit do koše všechna základní práva a svobody... Zatímco její protistrana si začne vymýšlet, že daný virus vůbec neexistuje, potažmo že vlastně neexistují žádné viry (a s nimi tedy ani polovina zdokumentovaných funkcí imunitního systému.)

Nebo když jedna strana tvrdí, že policie by měla mít právo mlátit lidi na ulicích a ignorovat procesní práva, protože na zločince se musí tvrdě (a každý je podezřelý zločinec)... A druhá strana tvrdí, že policie by se měla celá zrušit a nahradit sociálními programy.

Nebo, na příkladu z kulturních válek, když jedna strana tvrdí, že potraty by měly být legální až do narození dítěte nebo dokonce po něm, a že dítě v břiše matky je „parazit“ kterému je v pořádku ustříhnout hlavu... A druhá strana tvrdí, že všechny potraty a antikoncepce bez výjimky by měly být zakázané a automaticky trestně stíhané.

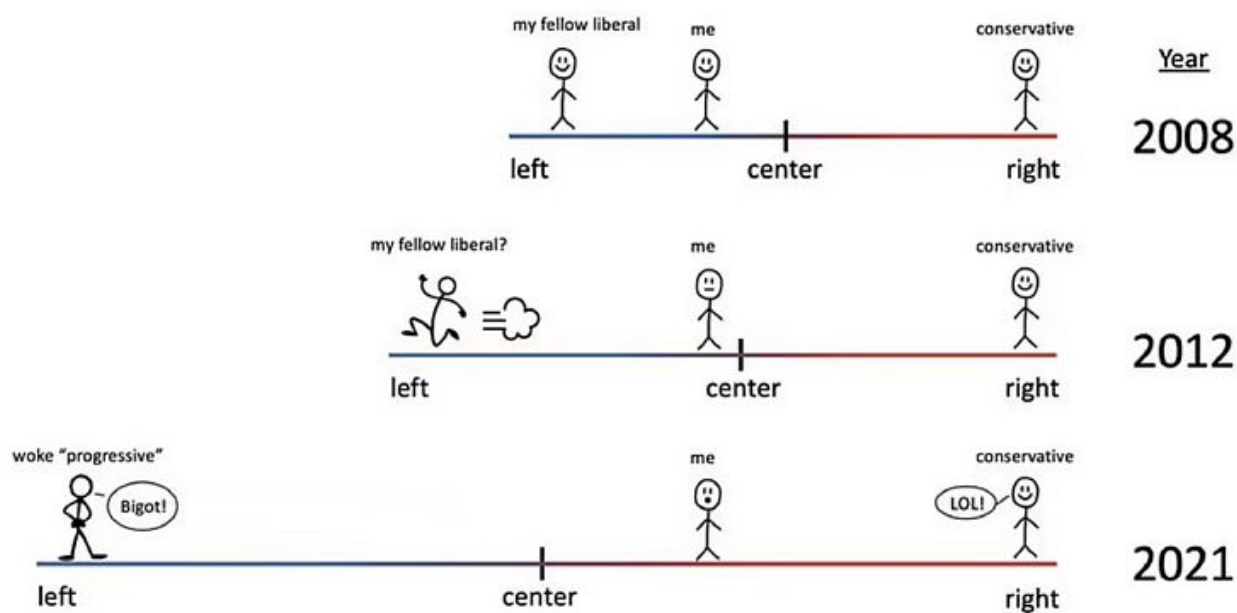
Ve všech těchto případech Extrémní Střed kategoricky nesouhlasí s žádným z takových stanovisek a pólů. Dostává se tak do opozice vůči všem, když tvrdí že takto černobíle to není a jediný rozumný postoj je daleko komplexnější.

Extrémní Centristé nesouhlasí s žádnou ze stran tak často a v tolika hlediscích, že občas trpí pochybnostmi, zda náhodou nejsou notoričtí kverulanti a trollové, kteří *chtějí* usilující naštvat vždycky všechny. To však není ani v nejmenším pravda.

Extrémní Střed je pouhou obětí radikalizace politiky mainstreamu i „alternativního mainstreamu“, kteří zběsile pádí k extrémním okrajům politického spektra a pozice, které byl ještě před pár lety běžné, najednou prohlašují za nepřijatelné. Popřípadě který je v totálním vleku emocí a iracionálních dojmů, a zdrženlivost a racionalitu vnímá jako nepatřičnou a pobuřující.

Jeden pól tohoto principu nedávno pěkně vystihl Elon Musk, když se omlouval, proč přestává volit

Demokratickou stranu:



Paradox však je, že posun je na obou stranách, přičemž ze subjektivního hlediska *obou* dominantních politických skupin se centrista stává součástí „nepřátelského bloku“.

Extrémní střed tedy nejsou trollové, kteří by *chtěli* vytočit všechny. **Extrémní střed jsou zarputilí Dinosauri, kteří zarytě odmítají jít s radikalizující se dobou** – a jejich „zastaralé a v dnešní době nepřijatelné“ názory jsou tím více kamenem úrazu a středem pohoršení, čím delší dobu se okolní většina posouvá do svých extrémů.

Praxe radikalizující se většiny

Tento posun většinové společnosti a politiky, Mainstreamu i Alternativy, k -měřítkem předvčerejška-vyšinutým extrémům a černobílému vnímání je založen na třech pilířích:

1. Falešná dilema:

„Bud' jsi s EU, nebo s Putinovým Ruskem“ – a naopak „bud' jsi s Ruskem, nebo s LGBT a pornohercem Jandákem“.

„Bud' jsi pro 40 genderů nebo nenávidíš homosexuály a trans“.

„Bud' musíš chtít sankce, nebo podporuješ Putina“ – a naopak „pokud ti vadí sankce, musíš milovat Rusko a podporovat je proti Ukrajině“.

„Bud' chceš zakázat auta a průmysl, nebo se půlka světa potopí a ČR shoří ve vlně vedra“ atd. Vždy ten samý zákeřný konstrukt, podle kterého existuje pouze varianta, kterou radikál schvaluje – a mimo ni pouze ten nejodpornější, nejzavrženější a nejurážlivější protipól, jaký si radikál dovede vymyslet. Je to vlastně nadstavba na požadavek nekritické poslušnosti „bud' jsi s námi (a to úplně a nekriticky), nebo proti nám a tedy Nepřítel!“

2. Nekritičnost vůči své straně a její propagandě:

„Cokoli EU dělá, dobře dělá“, „cokoli Rusko dělá, dobře dělá“ – a kdokoli říká opak, to je nepřátelský propagandista! Samozřejmě to není řečeno takto průhledně, ale prakticky se to projevuje kopírováním narativů mocenského centra. Radikál naprosto slepě kopíruje propagandistická tvrzení svého centra, i když jsou zjevně lživá až absurdně průhledně – např. „Rusko neplánuje invazi na Ukrajinu“/„Rusko na Ukrajině neútočí na civilní cíle“, „Green New

Deal neplánuje zdražit energie“, „USA šly do Iráku odstranit zbraně hromadného ničení“ apod. A na zpochybnění vždy následuje paradoxní reakce, že nikoli slepá víra v absurdní provládní agitku, ale naopak právě kritika vlády je údajně propaganda – ta nepřátelská.

3. **Moralizace politiky:**

Náš politický postoj znamená Morální Dobro, naši oponenti jsou tedy Morální Zlo, vrazi, gauneři, *fašisti a nacisti*. Moralizace politiky představuje největší problém a ohrožení svobody a stability, protože pokud jsou oponenti prohlášeni za Morální Zlo, popř. absolutní zlo jako „nacisty“, se Zlem a *nacisty* přeci není možný ani kompromis, ba ani žádná debata! Zlo musí být jediné totálně zničeno! Jenže protistrana samozřejmě odmítá být totálně zničena, vymazána a ponižena, takže roste napětí až na pokraj občanské či mezistátní války. Zvláště pikantní je osočování z „nacismu“, které rukou společnou a nerozdílnou titulují své oponenty jak americká Progresivní Levice (pro kterou je „nacista“ Trump, republikáni, váleční veteráni, konzervativci, pro-life aktivisté, policisté a vůbec každý), tak Rusko (pro které je „nacista“ každý, kdo si nepřejí rozkouskování a anexi většiny Ukrajiny Ruskem, každý kdo si dovolí kritizovat Rusko včetně ČR, každý kdo byl za WW2 okupován Třetí říší a podílel se na její válečné produkci – opět včetně Čechů, atd.)

4. **Snaha o delegitimizaci, ostrakizaci a kriminalizaci samotného politického**

nesouhlasu: Politici radikálové nehodlají tolerovat žádnou kritiku, a tak vymýšlí velmi kreativní narativy, jak samotný akt kritiky svých politických postojů prohlásit za zločinný útok. Progresivní levice sem ze Západu přinesla ideologii „hate speech“, instalovanou do české justice [NGOčkem In Iustitia](#) jako „předsudečnou nenávist“. Ta kriminalizuje i jakýkoli politický nesouhlas a kritiku takto:

jednání, které je motivováno nesnášenlivostí a společenskými předsudky vůči určité skupině (...) definované (...) politickým nebo jiným smýšlením (...) slovní útoky, či využívání urážlivé symboliky.

Výrok „Komunisti jsou svině“ je tedy podle Mainstreamu, ovládaného progresivci, striktně vzato „předsudečnou nenávistí“, pro jakou může člověk být předvolán k podání vysvětlení, přijít o kariéru apod. Takto „stínovou“ represí a buzerací to fungovalo za bolševika v 80. letech a [„>nyní v GB](#), a soudruh bolševický vojenský prokurátor Stráž se jen třese, aby našel co se v mládí naučil.

Hlavní proud Alternativy však provozuje přesně totéž. Občas namísto „předsudečné nenávisti“ kreativně osočuje každého svého kritika z „kádrování“, projevujíc tak až absurdně tragikomickou neznalost, v čem vůbec spočívala a jak fungovala kádrová oddělení a kádrové spisy – tj. ve psaní *tajných* (!) posudků, které mají sílu a pravomoc skrytě a bez možnosti přezkoumání či odvolání rozhodnout o *celém něčím fyzickém osudu* (!) – konci kariéry, studií, či naopak policejní represí.

Častější jsou však pokusy kvalifikovat jakýkoli nesouhlas a kritiku politických pozic Alternativy jako „vlastizradu“ apod., protože za to se dá slibovat šibenice. Kdo s námi nesouhlasí, toho zabijem, šmejda. Znovu požadavek na absolutní a nekritickou poslušnost. Namátkou z jistých debat na jistém českém serveru a zdůrazňuji, že od několika různých diskutérů:

„nositelům názorů jako je tvůj to lidé nakonec odplatí, a konečně to nebude žádná sametová revoluce, ale příště již natvrdo“
„oč dříve se to všechno zhroutí a šmejdi bude oběšeni po sloupech, o to lépe“

„nebude se dostávat [volných] sloupů lamp a drátu na oběšence“

(Znění je doslovné, ale slova byla nahrazena synonymy a stylisticky přeházena aby nebylo možné zpětně dohledat originální autory a nijak je trestat. To je rozdíl mezi bonzáctvím a kritikou aplikovaný v praxi.)

Pokud se kdokoli opováží narušit konstrukci falešného dilema nebo být (autenticky, viz dále) kritický k oběma stranám, stane se parájou. Černobílý radikální mainstream nesnese ani autentickou kritiku, ani neposlušnost.

Ti chytřejší z levo-pravých radikálů, kteří jsou schopni ještě přemýšlet ve více než dvou kategoriích, pro takové heretiky vymysleli urážlivé označení „extrémní střed“ jako symbol údajných hlupáků, kteří neví co chtějí, nemohou se rozhodnout ke které straně patří, a pokoušejí se o „nevhodné“ kompromisy a nepřijatelné „pochopení Zla“.

Stejně jako však impresionističtí malíři vzali původně pejorativní označení za své, i **Extrémní Střed** s gustem přijal toto označení za své – protože názviskem se ze samostatně ranařících věčných kacírů a kritiků najednou stala objektivní politická pozice a síla.

Definující principy Extrémního Středu

Stát se Extrémním Centristou je směšně snadné – v jiném článku si ukážeme pár příkladů, jak se člověk může stát heretikem Extrémního Středu vyřčením pouhých pěti slov, která naruší falešné dilema z obou stran.

Extrémní Střed ale nemá a z principu nemůže mít žádnou oficiální linii. Extrémní Střed totiž není stranou „souhlasu s nějakou politikou“, nýbrž stranou „nesouhlasu se vším“ – je stranou extrémní kritičnosti, zdrženlivosti, vymezování se a zoufalého balancování ve snaze maximalizovat stabilitu, svobodu, právo a prosperitu.

Je to ten druh lidí, kteří pokud souhlasí na 99%, kvůli tomu jednomu procentu nepodepíší a nepřidají se – nebo si alespoň to jedno procento nesouhlasu podrží jako svou nesmiřitelnou výhradu a zůstanou stát na okraji skupiny, připraveni kdykoli odejít. Věční outsideři.

Pokud jsou pilíři Mainstreamového/mainstreamově Alternativního černobílého radikalismu falešné dilema, nekritičnost vůči své straně, moralizace politiky a ostrakizace kritiky, Extrémní Střed je definován naopak těmito pilíři zásad:

1. **Pragmatismus, realismus, proporcionalita a zdrženlivost v cílech, hodnocení i emocích:**

Extrémní Centristé si nelakují svět na růžovo – svět je nedokonalý, lidé a entity sobečtí a nepravdomluvní, každý čin má negativní externalitu, a každý pokus nastolit nebe na zemi vždy skončil peklem. Jakékoli lidské snažení navíc omezují entropie, frakcionalismus, osobní, politické a národní zájmy, Murphyho zákony, Paretovo pravidlo 80:20, informační asymetrie a „mlha války“ – a zejména brutálně neúprosná ekonomická zákonitost Klesajícího mezního užítku. To vše je nutné realisticky přijmout a pracovat s tím jako s daností – nikoli se naivně snažit to změnit a vytvořit „nového sovětského člověka“ či „novou společnost“ dle absolutního, teoretického ideálu. Proto Extrémní Střed až účetnický lpí na Principu proporcionality cena:výkon resp. přínosy:zápory, který je antitezí fanatismu „za každou cenu“. Pochopení, že ideál je vždy předražený a nedostupný a je nutné se s mířit s „good enough“.

Extrémní Střed nejsou postmoderní nihilisté, kteří by nevěřili v morálku – ale věří, že morálka je primárně osobní záležitost, se kterou je nutné jít příkladem, nikoli se ji snažit vnutit ostatním bičem. Proto je extrémní střed otevřen určité (nikoli absolutní) míře realpolitického pragmatismu založeném na pečlivém vyhodnocování proporcionality a externalit 2. řádu.

Klíčová je i zdrženlivost, krotící a brzdící ukvapené závěry a emoce-nejhoršího rádce, dokud nebude k dispozici více informací a kontextu. Každý graf a studie se dá manipulovat vhodně zvoleným počátkem datové sady a okrajovými podmínkami; každá mediální fotka zamlčuje sled událostí, který předcházel výsledku a kauzálně jej způsobil; každá státní historie je subjektivní vypichování úspěchů a územního rozmachu a zamlčování opaku a ostud. Je lepší počkat nebo nemít názor, než se ukvapit.

2. Opomínané defenzivní a deeskalační principy Euroatlantické civilizace:

Zlaté pravidlo judeokřesťanství „Nečin druhým, co nechceš aby oni činili tobě“.

Paranoidní princip liberalismu „Protože se dnešní většina může stát zítřejší menšinou, preventivně nastav ochranu menšin tak, jako bys jí už byl“.

A zejména se Zlaté pravidlo vlády „Zákony nepíšeme s představou, jak je použijeme proti našim protivníkům – ale s hrůzou, jak je naši protivníci použijí proti nám, až vyhrají příští volby.“ Extrémní Střed nikdy nepodléhá iluzi, že by byl předurčen k Tisícileté Dominanci a k ostatním se mohl chovat z pozice síly. „Každý chvíli tahá pilku“ a je nutné empaticky nastavit celý systém tak, aby v něm i sám extrémní centrista mohl fungovat i v pozici poraženého. To přináší i nepopulární požadavek na procedurální ochranu i práv nepřátel, včetně odmítání trestu smrti, trestných věznic a politické pomsty – protože je až příliš snadné se i úplně nevinně ocitnout na špatné straně provazu nebo jako nevinně odsouzený a uvězněný.

Také to s sebou nevyhnutelně nese i důraz na ochranu téměř absolutní svobody slova, a to zejména pro disidenty, oponenty a nepřátele – ohraňené jen výzvami k bezprostřednímu fyzickému násilí a potažmo prokazatelnými pomluvami.

V mezinárodních vztazích má dobře na paměti Versailleský mír, který měl „ukončit všechny války“, ale naopak dopadl jako „mír pro ukončení všeho míru“. Porážený útočník ani cíl sankcí nemá být ani zahrán úplně do kouta, ani dohnán k fyzickému či politickému totálnímu kolapsu, protože z toho nikdy nevzejde nic dobrého. Ideálně mu tedy má být umožněn „ústup beze ztráty tváře“, který jej i motivuje ke vstřícnosti a ústupkům.

3. Stabilita skrze pochopení a kompromis zájmů, ale nikoli ústupkářství:

Prvořadým zájmem Extrémních Centristů je stabilita a svoboda, daná zejména Pravidly nadřazenými vládám a nadnárodním organizacím – národními ústavami a prověřeným mezinárodním právem, jako je Mezinárodní humanitární právo (Ženevské dohody+), Závěrečný akt Helsinské konference 1977, stará Úmluva o lidských právech 1950, či fairová pravidla Světové Obchodní Organizace o subvencích a clech. Proto v duchu politického realismu usiluje o pochopení, jaké mají všichni aktéři zájmy – a snaží se včas nalézt vstřícné kroky a kompromisy k uspokojení oprávněných zájmů a uklidnění rizikových aktérů, aby se nikdo necítil zahrán do kouta a neuchýlil se k destabilizujícím akcím. Pochopení zájmů však automaticky neznamená ani jejich přijetí, ani omluvu jejich vynucování, ani akceptanci či ospravedlňování porušování Pravidel. Opravdový kompromis navíc znamená, že každý něco dostane a něčeho se vzdá – nikoli že jeden bere vše a druhý jen ustupuje a ustupuje. Extrémní Centristé jsou také velmi citliví na gradualismus, kdy jedna strana požaduje stále více a nikdy nemá dost, ovšem stejně tak i na vydírání zejména teroristického stříhu.

A stejně tak nesmí kompromis být ani škodlivým appeacementem, který otevře Pandořinu

skříňku a tím destabilizuje, ani obětováním slabšího hráče v duchu „o nich bez nich“, ani porušením a pošlapáním Pravidel z prvního odstavce.

Zejména v případě případě válek a silových akcí si proto extrémní střed žádá, aby útočník nezískal žádné výhody z dobyvačné či útočné války, a aby se mu nevyplatila – už proto, že ohrožuje stabilitu a status quo a hrozí, že inspiruje další útočníky, aby se osmělili. Zejména aby útočník musel opustit veškerá dobytá území a nesměl si je žádným způsobem přivlastnit, přičlenit ani z nich profitovat jako ze svého *dominia*.

4. **Apriorní kritičnost, stejný metr vůči všem a zdrženlivost:**

Nikdo na světě neumí být zcela neutrální – každý s některými subjekty sympatizuje více a s jinými méně. Ale tím spíše Extrémní Střed musí dávat pozor, aby netoleroval jednomu něco, za co druhého kritizuje, a aby i sobě sympatickou stranu měřil svými náročnými standardy, volal ji k zodpovědnosti za prohřešky, nazýval její zločiny pravým jménem a požadoval jejich nápravu resp. neopakování. Velmi pomáhá jednoduchý test, který musí Extrémní Střed aplikovat znova a znova neúnavně v každé situaci: představit si, že by přesně tu samou věc udělala opačná, Extrémnímu Centristovi sympatická či naopak nesympatická, politická strana či stát. Ostatně viz Zlaté pravidlo... Klíčový je tento princip zejména v otázce kompromisů zájmů, protože stabilitu pravidel extrémně podryvá, pokud je porušil sám jeden z garantů. Kdo má zájem na dodržování pravidel, musí prvořadě sám jít příkladem a v opačném případě čelit nesmiřitelné kritice až dokud se nepolepší. Ovšem to, že někdo porušil pravidla, neznamená, že jiní mohou také. „Já kradu, protože tamten krade taky“ není platný argument.

5. **Reální lidé nadřazení Velkým Myšlenkám, snášenlivost:**

Protože Extrémní Střed vnímá svět jako nenapravitelně nedokonalý a frakční, usiluje o Stabilitu a má na paměti defenzivní principy euroatlantismu i mezinárodní Pravidla, nesnaží se vygumovat ani zahnat do kouta ani ty skupiny a entity, se kterými sebevíce nesouhlasí, pokud a dokud se neprosazují násilím. To je jediná opravdová definice slova „tolerance“ – nikoli se vším bezbřeze souhlasit, nýbrž *snášet* to, s čím nesouhlasíme. Žij a nechej žít, nehleď na nesouhlas – a na oplátku očekává totéž. Vždy se proto zastává obvyčejného člověka a jeho Stability a svobody všude tam, kde by měl padnout za oběť Velkým Myšlenkám jako ideologiím, imperialismům, revolucím, představám o „správném uspořádání světa“ či krajnímu pojetí „spravedlnosti“, nebo dokonce svým vlastním vládcům. Odmítá, aby konflikty cílily na civilní obyvatelstvo, a civilistů se zastává – ovšem *výhradně proporcionálně, dle Pravidel, a hlavně s vědomím externalit 2.řádu* – to aby léčba nebyla horší, než nemoc.

Odmítá i ekonomické trestání civilního obyvatelstva de-iure legálními sankcemi. Legitimními cíli válečného úsilí i ekonomických sankcí jsou stát, jeho byrokracie a financování, vojenskoprůmyslový komplex, válečná ekonomika a výrobní technologická základna – nikoli spotřební ekonomika, a zejména ne základní životní potřeby jako potraviny, energie a léčiva. Snaha ekonomicky potrestat civilisty za jejich vládu a signalizovat jim exkomunikaci ze společnosti globálního trhu je zájem *pochopitelný, nikoli však přijatelný*. A navíc ještě nikdy a nikde v historii nefungoval.

A respektuje i empirický poznatek, že lidé jsou flexibilní, po narušení stability se rychle přizpůsobují novému statusu quo, a většina touží hlavně po stabilitě. Jakékoli narušení *dlouholetého* statusu quo, který si „již sednul“, je tedy nutné hodnotit i z pohledu vůle dotčených obvyčejných lidí, nejen z hlediska politiky, Vesmírné Spravedlnosti, států či dokonce jinak nade vše důležitých Pravidel.

Avšak vůle lidí musí být zjištěna objektivně a ověřeně – rozhodně nikoli žádnou stranou v extrémním konfliktu zájmů, nýbrž důsledným referendem s bezpečně tajným hlasováním pod

dohledem a v případě potřeby i ochranou *mnohonárodnostní* mise např. OSN.

Být extrémním centristou je nepohodlné a smutné. Lidé jsou skupinové bytosti a je je strašně, neskutečně únavné muset být *permanently* v opozici, ve střehu a v kritice proti všem stranám. Navíc se brzy začne zajídat, že jej obě strany nepravdivě nálepkují příslušností k protistraně, ačkoli i s tou centrista kategoricky nesouhlasí.

Když vypukla válka na Ukrajině a já si po letech náhodou naladil BBC, hlavou mi najednou proběhlo – týjo, po *desetiletích* opozice k environmentalismu, klimaalarmismu, eurofederalismu, globalismu (v institucionálním smyslu), hurá-nacionalismu, socialismu, levicovému progresivismu, rusofilii, covidismu, NGOismu, pro-inflační, pro-migrační, a pro-islámské politiky, progresivismu, LGBTismu dnes *poprvé* nejsem ostřelován v defenzivě ze všech stran, a můžu s někým plně souhlasit! Byl to příjemný pocit – ale neměl dlouhého trvání, asi jen tři dny. Dnes už jsem zase s BBC na kordy. A s vládou. A s alternativou. Se západem, východem i všemi.

Jsem extrémně středový dinosaurus, který se nikdy nebude přizpůsobovat vašim radikalismům, nikdy nebude nekriticky poslušný k žádné ze stran a politických linií, a půjde si vždy svou vlastní cestou s vlastní písničkou na rtech. A klidně se kvůli tomu vztekněte.

AUTOR: Jan Mrcasik

[ZDROJ](#)